

Фантастичні тіні вмирають під спалахами якими,
І зливається все в теплий подив один:
Сине сонце, і чесні долоні дядька Якіма,
І вібрація голосу, і склянка газованої води.

Під склепінням цеху ламається оклик диспетчера,
А мартени гудуть, наче дзвони од вітру, гудуть.
І здається, що зараз, як тихого літнього вечора,
Перші зорі на руки натовлені упадуть.

Забуваєш про все. Тільки дядькова сильна постава
Та із вікон завалочних білий вогонь струмить.
І здається, що дядько застиг над вечірнім ставом
І що вудка його у самісінькім сонці стримить.

А Якимові думається: небо над містом червоне,
Бо в сусіда метал золотим сталепадом іде.
І стають зрозумілими і подолані космосу гони,
І звичайна робота земних незвичайних людей.

1963

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.